Коли пісн мойого краю-
Піливуть у рідних голосах,
Мені здається; —що-збираю
Цілющі трави я в лугах.

В піснях і труд, і даль походу,
Іжаль, і усміх, і любов,
І гнів великого народу;
І за народ пролита кров.

В піснях— дівоча світяа-туга-
І вільяий помах косаря,
В них юність виникає-друга,
Висока світиться зоря.

Люблю пісні мойого краю,
Та ве спинюсь на тім лишень:
З любов'ю вухо привертаю
Де братніх на землі пісень.

Немає людності такої,
Громади жодної нема,,
Яка б із давнини глухої

Ішла по всесвіту німа.

Багато голосів на світі,
Як барв на поверхні земній,
Та всі вони в єдине злиті
У мрії людства віковій.

Це — рук стискання працьовите,
Це — серць братання у бою...

Жагу пісень, в труді омитих,
Люби, як брат сестру свою.

У кожній мові, в кожнім слові
Краси майбутнього шукай,
Де в неохмареній любові
Розквітне світу небокрай.

1951